

Proč by to vlastně dělali? Ptá se vždy útočící autorizovaná skupina mluvčích Naučené nevědomosti, kterou, pro snadnější začlenění v pyramidové skrumáži podivných, nazývám dle příznačně dominantních plodů jejich snah - Zeměplackaři. Sami pokroucení hovoří o narovnání druhých, sami omezení bezmezně touží omezovat druhé. Skrze posvátná, nicméně umělohmotně sestavená dogmata. Aby i vánek, šumící náhodně kolem oné svrchované nedotknutelnosti, byl okamžitě dehonestován pomluvami, kriminalizován, umordován, či upálen snad v rámci programového šíření lásky k bližnímu svému?

V NENÁHODNĚ PŘEKOPANÝCH DĚJINÁCH PLANETY?

Θήρα, Thíra - Diera (Théra) - Díra hluboká 400 metrů a nad ní se rozprostírá mořská zátoka, zbytkově v půlkruhu obklopená skalisky o výšce až 300 metrů. Oválná mořská zátoka (17 x 13 km) s ostrůvky Noe Kameni, Nové Kameny, Palea Kameni (vlastně Staré Kameny). To je ostrov Santorini, pozůstatek někdejšího okrouhlého, kdysi dávno prosperujícího ostrova (viz kapitola Santorini - Strongil cca 1 650 př. n. l.).

Thíra (Diera) je vlastně obrovská díra, odborně „kaldera“, též kotlina, vzniklá při výbuchu sopky propadnutím sopečného kuželu.

Pojmenování ostrova Kalistó spíše vypráví nejen o jedné ze závěrečných etap proměny ostrova, ale i o bystrých snahách účelově vzývajících spletení jazyků, co úradek obtížně k pořádkům volatelné Vyšší Moci. Jsem si totiž jist, že se název netýká ani překrásné víly Kallistó, ani překladu „překrásný“. Jedná se naopak

o popis závěrečného důsledku událostí, jejich počátek uvažuji do časů konce Starého světa (prosím nezaměnit za svět „starověký“, nebo-li antický) ten v této uvažované době totiž ještě neexistoval. Sopka však ano.

Kaliste (Kallistó) je důležité, neboť přesný popis, či pojmenování životních příběhů sopky. Domnívám se, že „kaliste“ je naopak velmi přesný slovanský výraz pro „kaliště“. A protože se jedná o tutéž stále činnou sopku, pak vidím další, v pořadí druhou, ještě ničivější explozi nasílenou průnikem mořské vody do kráteru.

Příčemž množství popele a pemzi, pokrývající zbytky ostrova neuvěřitelnou 50 metrovou vrstvou, jasně ukazují, že při druhé explozi bylo množství zplodin vymrštěných do blízkého i širého okolí, zcela katastrofální nejen pro tzv. Mínoyce, Chetity, ale ve svých důsledcích i pro mocný Egypt (viz sedm egyptských ran). Navíc byla jednoznačným příznakem zničeného nic objevených se Vjéničanů / Féníčanů.

Mořskou vodou zaplavená kaldera po dlouhý čas připomínala spíše rašelinový močál, či kaliště černé zvěře. Uvážíme-li až neuvěřitelnou 50 metrovou mocnost popele a pemzi.

Trvalou „Díru“ do vody nelze až tak snadno vyrobit, namítám okamžitě. Ta jednoznačně vznikla při prvotním výbuchu, kdy hladina Středozevního jezera, ani zdaleka nedosahovala k úpatí budoucí sopky. V čase před dobře utajenou, neboť uměle vybuzenou planetární katastrofou, kdy pohoří Calpre nemělo trhlin, aby pozdější planetární katastrofa i následné tání ledu zvýšilo hladinu nejen Atlantického oceánu, jehož nasílený tlak porušil soudržnost pohoří Calpre do podoby Heraklových sloupů s mohutnými vodopády oceánských vod v průrvách.

Přelet planety Venuše v těsné blízkosti Země, dokonal proces protržení této přirozené bariery a provalení vod Atlantického oceánu skrze Středozevní bazén, až do sladkovodního jezera, které od těch dob nese název Černé moře.

Vzpomínka na potopu světa, která postupně splýnula s jinou

velkou katastrofou, aby se pro příště ničivá vlna cunami, řítící se směrem na Chaldejsko stala v čase účelového informačního šumu, biblickou potopou.

Mnohé možná napoví i podivné názvy ostrovů v zátoce zatopeného jícnu sopky. Noe Kamení (Новые Kamení - Nové Kamení). Připomeňme si, že naši slovanští předci nejen ostrovy v moři, ale i své oblíbené pevnosti, označovali slovem kámen (viz Karlův Kámen, Karlův Tejn). Uvažují-li slovanské slůvko Nov, připomíná se mi tragický osud Dvorů nad Braníkem, jehož obyvatelstvo bylo v dávných dobách surově, včetně žen i dětí, vyvražďeno nájezdníky, aby po více než jedno tisíciletí nebyl položen základ ani jednoho obydlí. Až ve 20. století zde vzniklo rozsáhlé pražské sídliště Novodvorská (Nové Dvory). Podobný osud potkal i Nov sjělo (germánskými latiníky zkomoleno na Nu_sle).

Nezbývá, než si položit zásadní otázku? Slované, či slovanšky hovořící Čeled' / Čeledoj nejen ve Středomoří, v Egejské oblasti, ale i v Kanaánu. V oblastech nazývaných též Levantie?

Vjenický /Fénický Byblos, který se dalším umělým, nicméně absolutním posunem významu, stal synonymem pro Bibli, ačkoliv pravý původ slova je nepochybně staroslovanský.

Staroslovanský „БОУВОЛЪ“ / Bouvol (bůvol, vuol, býk, ale také bivo, silný jako býk), připomíná jednoduchou záměnou Б na В („V“). Foenický / vjenický Byblos zcela jasně ukazuje směr vzniku pozdějšího umělohmotného latinského bubalus. Znak je, v rámci umělého spletení jazyků, posunut do zcela jiného významu.

Podobně tak i z latiny odvozený španělský bufalos. I zde je vidět tatáž pseudoboží „Marodonova“ ruka, která tak ráda podsouvala významy znaků, a která rovněž také podvodně, neboť nelogicky, posunula význam znaku „W“, z původního slovanského, aby jej vybavila významem slovanského znaku „B“ (později „V“), který se četl jako „V“ a naopak latinkou napsané „V“, slovanský

znak „B“ byl později několikrát včleněn, jako „f“ („v“ - jak známe německé fau).

A mimořádný popletenec významů není ani zdaleka u konce.

Stále musíme mít na vědomí, že žádný ze jmenovaných umělohmotných jazyků jako je latina, španělština, francouzština, angličtina, němčina, rumunština, aniž jakási maďarština, stále neexistují a nebudou existovat více jak 2 000 let.

Byli to snad Vjěníčané / Foéničané, kteří poskytli řecké kultuře „znaky“? Nebo naopak preslovanští Pelasgové? Všeobecně se má za to. Kým se vlastně cítili být - starozákonními - tak neoblíbení Vjěníčané / Féničané (Foiniké)? Lid, uctívající Bala, Pána, Velikého, Bola_šego (Balika)? Sami sebe prý považovali za potomky Balů, možná Bělých (Venedů, Windones), odvozeně i za strážce technologií, zděděných skrze své praotce, pocházející z části, v témže čase již dávno neprosperujících Velikých (Anunnaki). Těch, kteří objevili ve sluneční soustavě Jarila (Žarila) Midgard Zemi (Gard - slovanské označení rozsáhlé pevnosti kopírující přirozeně rostlý terén). A to časněji, než bylo očekáváno poslušnými učiteli dějepisu, či dalšími utajovateli nežádoucích skutečností.

Připomínám, že přeživší tzv. slovanští Mínojci, nazývaní též Vjěníčané / Féničané, obývali po druhém výbuchu Středomořské sopky, přesněji v časovém intervalu 1 653 až 1 400 př. n. l., území nazývaná Levantie (včetně Kanaanu), kde vybudovali úzce spolupracující městské státy, které své obchodní aktivity naopak rozšiřovaly v nových děržavách, podobně jako slovanské rody nazývaly buď Novými městy viz sever Afriky - Kartágo, či na jihu evropského kontinentu (viz Vjenecija, nám zbytkově velmi povědomé Benátky).

Jednou z nejznámějších neboť „biblickou“ Vjěníčankou, Féničankou byla prý velmi neoblíbená Jezabel, dcera Etbal, náčelníka Sidonského, která svým uctíváním Baala (Bela) nesmírně popouzela proroka Eliáše (1. kniha královská). Vězte, že Jezábel po-

cházela z vjenického / fénického Týru a hříšný Achab (cca 874 až 852 př. n. l.) ji pojal za manželku s úmyslem posílit svoji chabou moc před tváří asyrského Damašku. Achab byl naopak synem jiného hříšníka Amrira, někdejšího vládce Izraele. Jedné ze dvou tehdejších židovských držav (Judsko a Izrael). Jezabel, není proč to tajit, však prý měla příkladně zlou a panovačnou náturu a tak snadno přinutila Achaba, aby Boha svých otců zavrhl. A již Achab přinášel oběti božstvu, které uctívala hříšná Jezabel, kanaánskému Baalovi. Achabova vlašná víra, jeho nepodařeně nepoddajná vjenická / fénická choť a hlavně Baalovi žreci, kteří prý svými kultovními nedostatky nedosahovali úrovně Eliášových tenisek, aniž se nemilá Feničanka měla kdy vůli vetřít do přízně proroka Eliáše, a tak se nelze divit, že netrvalo až tak dlouho a hle: Eliáš na hoře Karmel Baalovi kněží i žrece veřejně zostudil kvůli vlašnému výsledku kouzelnického umění, všechny do jednoho, svými sluhy a uctívači, vyvraždit.

Jezabel to ovšem vůbec nenapravilo. Naopak ve svých intrikách ani náhodou nepolevujíce, o to více nasílila své hnusné, kupodivu již tehdy známé pohanské pikle, které donutily proroka Elijáše prchnout mimo dosah její moci. Zato ji stihlo Elijášovo odvetné opatření a to za pomoci mocného kouzla prorokova:

„Jezabel budou žrát psi z celého jizreelského okolí a lízat její krev“.

A skutečně.

Netrvalo nakonec tak dlouho a již je vynesena panovačná Feničanka z oken svého, přesněji z Achabova letního panovnického domu v Samaří, aby vzápětí byla ušlapána zdivočelými koňmi, poté na příslušný pokyn Vyšší Moci sežrána vyhladovělou smečkou psů, kteří se prý ještě dlouho poté olizovali.

Rovněž tak nedopadl na výtečnou ani Ochoziáš (Achazjaš), syn Achabův z vjenické / fénické Jezabel z Tyru, uctívající v Samaře, podobně jako máteř Jezabel a nehodný otec Achab, cizokrajného Baala. Vládl naštěstí jen dva roky, aby i on naposledy

vypadl z oken svého letního sídla v Samaří, byť ty byly, po tragické smrti matky Jezabel, osázeny hustými a pevnými mřížemi.

Ačkoliv Vyšší Mocí protlačen skrze neprostupné mřížoví, zdaleka ještě nezemřel. Stonav, rozeslal posly, kterým přikázal:

„Jděte a pilně se ptejte Belzebuba (Baal Zev Baba), boha Akaron, povstanu-li z nemoci této náhlé?“ I potkal posly tyto Ochoziášovi, krále v Samaří, anděl. Posel chlupatý, širokým koženým pasem opásán, neboť toho času totiž Eliáš Tesbitský se zde potuloval, řka: „Zda-li nemáte jiného mocného boha, jdouce se dotazovati Belzebuba, čili Baala, neblahé naší konkurence sídlící v Akaronu“?

I vrátili se poslové k Eliášovi, aby i byli týmž prorokem Eliášem (z příběhu „Jezabel“ i z příběhu na nebevzetí Eliáše proroka) okamžitě zpět vysláni do Samaří, aby Ochoziášovi dobře a ještě za tepla vyřídili vzkaz od samotného Belzebuba. Aniž k němu kdy dorazili: „Neslezeš již z ložce svého, nýbrž jistotně zemřeš.“ Pro ujasnění si původu slůvka „Belzebub“. Téměř křesťanský Lucifer (Lucifug): „Ball zev Bub“, nebo-li „Pán much“. Jinými slovy lze uvažovat, že „Baall“ = Pán a zároveň synonymum pro „Velký“, Vlk, BLK. Odpůrce lokálních uctívačů JHVH. Odvozeně Balák?

Z Týru, jak již řečeno, pocházela nehodná Jezabel i jeden z posledních pamětníků umění potomků Padlých knížat nebes, kteří prý neostříhali svých svátostí, ač jinak výteční odborníci na sex i cokoli jiného. Proslulí stavitelé energetických Slunečních chrámů (vyrábějících tolik potřebnou energii.). Chiram z Tyru, snad i vladař městského státu Tyr. Tentýž, jenž na Šalomounovo přání, vystavěl podobný chrám, neboť v základech Jeruzaléma byly podobně objemné kamenné kvádry, které bývaly nalézány i ve Slunečních chrámech Nefilim (Baallů, neboli Velkých pánů nebes, či chcete-li Obrů z pokolení nepovolených Anunnaki, zlopravětných Nefilim. Kamenné kvádry nikoli nepodobné těm z Baall-becké terasy.

Je z Baal / Je_iz_bel? Je z bol, iz bolšich, je z Belich,

Velkých, Balšich? Pochází z Obrů, podobně jako král Og? Nebo z Blk / z Bělých (Wenedů, Windones)?

Nebo z obojích, neboť z Antů. Odpadlíků, kteří v Antláníi odvrhli kony svých slavných preslovanských předků, aby i jejich božská jiskra v nich vzápětí povadla natolik, že se proti nim pozvedla veškerá, jako oheň čistá moc vši Země i přilehlého vesmíru?

Kdo ví?

Abychom si udělali jasno i o dalším fénickém městském státě, vzhledně nyní k Tyru (viz vzpomínka na Svantovita a jeho Boga styry / Boží bojovníky boga styra / týra, tůra): Chiram Týrský, z fénického / vjěnického pokolení Neftali, syn vdovy, po otci člověk svého díla znalý, v odlévání kovů odborník, ale v dalších řemeslných dovednostech jedinečný. V ústní tradici, krátce po ukončení díla zavražděn u bran Jeruzaléma, aby nemohl již nikomu vyradit poznání dávných věků, stal se vlastně mýtickým zakladatelem zednářské sekty „osvícenců“ v utajení pracujících ve prospěch obecného Neprospěchu a navíc v zákrytném znamení „Pyramidy, orwellovsky vševidoucího oka, bílých rukaviček, kladiva, kružidla i zednářské, veškerou Pravdu i Poznání skrývající, kožené zástěry. Z Tyru pocházela i spanilá krasavice Dídó, zakladatelka a první královna Nového Města (Kartága), jedné z kolonií, kterou skrze Dídó Vjeničané / Féničané na severu Afriky založili. Dídó, dcera tyrského vladaře Běluse II., jenž musí být v rámci dokonalého rukodělného spletení jazyků, odvozeně prý i ve prospěch kvalitnější orientace v historii, nazývaného též velmi srozumitelně: Možná možný Muttoiall.

Příběh Dídó začíná kolem pokladu jejího náhle zesnulého (v hamižnosti Pygmalionem zavražděného) manžela Suchoje, za který odkoupila v Lybii tolik půdy, kolik lze obehnat kůží z jediného býka. Jak úzké byly ty proužky, na které Dídó kůží býka rozřezala, lze lehce odhadnout od velikosti Nového města / Kartága, které vzápětí, na severu Afriky, ve jménu všech Vjeničanů / Féni-

čanů, založila. Leč, již na slavnou scénu přichází slavný válečník z bitvy o Troju I. (původní bitva o Trojavi / Trojí svět - Ajnáš (Ainas), který se stane (Dídóniným) osudem. Zamilovaná, leč Ajnášem lhostejně opuštěná krasavice Dídó, si v návalu smutku vlastnoručně tělem prožene Ajnášovu dýku, či meč. Ajnáš nedbá a spěchá dále, v souladu s prorocstvími, založit Lácio (Látijo), neboli později dnešní Řím. Ten Řím necht' vezme vážená čtenářka i stejně vážený čtenář na lehkou váhu. Neboť tak se Ajnášova právoplatná manželka určitě nejmenovala. Nanejvýš její královský otec jménem „Lacina“ (dle bájného Latina, jehož jméno čteme dle archaického vzoru Lácio Roma - „Lacina“. Nikoli tedy Laccio (Lacio), neboť na své životní pouti potkáváme nikoli plémě lačinské, nýbrž latinské, ačkoliv ani to neexistuje, co Origins.

A kdo tedy v té době, ale i dávno minulé, velmi dávno před Vjeničany / Féničany, od časného neolitu (tzv. doby kamenné) byl zcela prapůvodním obyvatelem kontinentu, zvaného dnes (vlastně teprve od pseudoromantického 18. století) Jevropa, jsem si dovolil připomenout i v jiné rozpravě.

Poznámky pod čarou:

Kdy mohli Vjěničané / Féničané vyplnit přání egyptského faraóna Necha (609 - 593 př. n. l.), aby skrze obnovený průplav Rudé moře - Nil obepluli africký kontinent. Vraceli se skrze Giblartarský průliv. Stalo se tak několik tisíciletí po protržení přirozené bariery oddělující vody Atlantického oceánu od Středozemního bazénu.

Vypluli s jediným cílem: Zmapovat změny, které postihly pobřeží Afriky.

Pokud je kdesi hovořeno, že dopluli až do Austrálie, či ještě dále, pak se tak stalo časněji a pod jinou "vlajkou". Možná pod zástavou Antláníe, či naopak Severije (Da Arije). Symbol Antláníe hovoří o slovanských Antech z kraje světa. Ano, aby se s poslední královnou Antiné a vědcem Džehutym (THOVTem) uchýlili do Egypta, co budoucí slovanští Mínojci? Aby v Levantii titíž sehráli ústřední roli zdatných mořeplavců a obchodníků pod jménem Féničané / Věničané.